

Τα αποσπάσματα λίγων σειρών που ακολουθούν είναι επιλεγμένα από το βιβλίο "Η Θεολογία της Επιστήμης" (©2000 ISBN960-385-019-5) και αποτελούν βασικές, πρωτότυπες ή εύστοχες κοσμολογικές θεωρήσεις.

Σύγχρονες ανακαλύψεις γύρω από συνηθισμένα φυσικά φαινόμενα μπόρεσαν να διατυπωθούν με τις πιο συνηθισμένες έννοιες και έγινε δυνατό να διορθωθούν και να αναπτυχθούν επιστημονικές απόψεις, με την ανάλυση και την ορθολογική συσχέτιση των εννοιών και φυσικά αξιοποιώντας εμπειρικές παρατηρήσεις. Αποτελεί πρόκληση και παγκόσμια πρωτοτυπία, ότι ένας νεαρός χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση επέτυχε σε κάποιο βαθμό στη μακροχρόνια προσπάθειά του να εξηγήσει αυτά τα φαινόμενα, να αποκαταστήσει τις κρυμμένες σχέσεις τους και να διορθώσει δυσνόητες επιστημονικές απόψεις μέσα από την επεξεργασία των εννοιών, προσπερνώντας μάλιστα τις καθιερωμένες και παραδοσιακές φιλοσοφικές ορολογίες!

Πολλά από όσα γράφτηκαν σε εκείνο το βιβλίο -χωρίς τις ευκολίες που προσφέρει ο ηλεκτρονικός υπολογιστής και χωρίς την ενημέρωση από το Ίντερνετ- θα κατανοηθούν και θα εκτιμηθούν όταν θα γίνει ευρύτερα γνωστή η φυσική ερμηνεία για τη διατήρηση της δομής και της ενέργειας του Σύμπαντος. Τότε, θα γίνει αντιληπτό πόσο μακριά είχε δει ο συγγραφέας όταν έδωσε στο βιβλίο τον τίτλο "Η Θεολογία της Επιστήμης".

περίοδος 1986 - 1998

Η ασυνέχεια και το όριο στη συνεχή εξέλιξη των πραγμάτων είναι αναγκαία συνέπεια και η σχετική αρχή της σταθερότητας του κοινού συνόλου τους. 112

Οι εκ των υστέρων σχέσεις και οι αλληλεπιδράσεις των πραγμάτων είναι τα ίδια τα πράγματα με τη συνέχιση των αλλαγών τους, γιατί όλα αποτελούν εκ των προτέρων ένα σταθεροποιημένο (και άμεσο) σύνολο. 113

Οι έμμεσες (ή εξωτερικές) αλληλεπιδράσεις υπάρχουν με τη μη ταυτόσημη συνύπαρξη όλων των πραγμάτων-αιτιών (ή χωρίς όλους τους δυνατούς τρόπους) και αντιστρόφως. 128

η σχέση έχει μια έννοια ευρύτερη από αυτήν της αλληλεπίδρασης και είναι δυνατό να μη διαπιστώνουμε καμιά αλληλεπίδραση ανάμεσα σ' ένα πράγμα και σε κάποιο άλλο, με το οποίο συνυπάρχει ή όχι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είναι χωρίς σχέσεις το ένα από το άλλο. 128

Η μόνη (ή η επαρκής) αιτία της ύπαρξης, της ποιότητας, των δυνατοτήτων και των σχέσεων των πραγμάτων, η οποία δεν έχει άλλη αιτία εκτός του εαυτού της, σε αντίθεση με τις μερικές αιτίες, είναι το τέλειο σύνολό τους(συνεπώς και εκείνα). 129

Όλα τα πράγματα αποτελούν ένα σταθερό σύνολο μέσα στα όρια μιας στιγμής, δεν είναι απειράριθμα, δεν αλληλεπιδρούν με απεριόριστους τρόπους και ο πιο έμμεσος τρόπος που επηρεάζει το ένα το άλλο δεν είναι ατελείωτος. 139

Ανεξάρτητα από τη στιγμή στην οποία αρχίζει να υπάρχει το κάθε πράγμα, αυτό έχει επηρεαστεί πιο έμμεσα από το κάθε άλλο και έχει επηρεάσει πιο έμμεσα το κάθε άλλο. Ο πιο έμμεσος τρόπος, με τον οποίο συνδέονται και επηρεάζουν, έχει πραγματοποιηθεί ανέκαθεν και τα αποτελέσματά του αποτελούν τους σταθεροποιημένους τρόπους επηρεασμού, που ονομάζουμε ύλη. 140

Τα υλικά στοιχεία είναι οι τρόποι, με τους οποίους αρχίζει σχετικά έμμεσα να γίνεται η Συμπαντική Ποιότητα στην ελάχιστη στιγμή της. 141

Αν το σύνολο των πραγμάτων δεν ήταν μια άμεση αιτία στον εαυτό του, αν δεν ήταν με σταθεροποιημένη ποιότητα (σαν συνολικός Χρόνος), τότε τα λεγόμενα πράγματα δε θ' αποτελούσαν τρόπους μιας κοινής ουσίας. Θα υπήρχαν με απροσδιόριστους τρόπους και απεριόριστες δυνατότητες, σε απροσδιόριστες στιγμές, χωρίς συνέχεια και δε θα μπορούσαν να είναι με μια σχετικά σταθερή και ενιαία ποιότητα, ούτε να έχουν κοινά στοιχεία. 145

Δεν πρέπει να μιλάμε για την αρχή της διατήρησης της ενέργειας ή της ύλης (δηλ. της αφηρημένης πραγματικότητας), αλλά για την αρχή της σταθερότητας της Συμπαντικής Ποιότητας, η οποία είναι πιο εύστοχη και σαφέστερη. 149

Η αλλαγή, η ροή ενέργειας και η αλληλεπίδραση προϋποθέτουν μια ελάττωση της ενέργειας, όπως η ροή του χρόνου και οι στιγμές προϋποθέτουν την αλλαγή και την έλλειψη χρόνου. 150

Η συμπαντική στιγμή δεν αποτελείται από ατελείωτες ή απειράριθμες μικρότερες στιγμές, διαφορετικά το Σύμπαν δε θα ήταν πάντοτε το ίδιο μέσα στα όρια μιας στιγμής. 153

Υπάρχει ένα μέγιστο χρονικό όριο, η Συμπαντική Στιγμή, η οποία δεν μπορεί να διαιρεθεί απεριόριστα, συνεπώς υπάρχει και μια ελάχιστη στιγμή, από την οποία προκαθορίζονται χρονικά όρια στις έμμεσες (υλικές) αλληλεπιδράσεις και στην ουσία στα ίδια τα πράγματα, που υπάρχουν σαν τρόποι αλληλεπίδρασης και έτσι έχουν μια άμεση σχέση με το χρόνο 269

Το παρελθόν και το μέλλον - που γνωρίζουμε μόνο εμείς τα μέρη - αποτελούν το παρόν του 100% Σύμπαντος και ακριβώς έτσι εξηγείται η σχετικότητα του χρόνου μ' έναν εκπληκτικό ορθολογικό τρόπο. Διαφορετικά, δε θα υπήρχε λόγος, για να είναι σχετικός, τη στιγμή που θα υπήρχε ένας εξωτερικός κοινός χρόνος για όλα τα πράγματα. 155

Τα πράγματα που υπάρχουν στο τώρα έχουν επηρεαστεί έμμεσα από τα άλλα που υπήρξαν στο πριν και από εκείνα που θα υπάρξουν στο μετά τους. Αυτό έχει γίνει ανέκαθεν, ανεξάρτητα από ποια στιγμή αρχίζουν να υπάρχουν, με τον πιο έμμεσο τρόπο, ο οποίος είναι κοινός για κάθε πράγμα και με τον οποίο διαμορφώνεται η ποιότητά του.

Η πραγματικότητα στο σύνολο του Χρόνου είναι τελειωμένη (πριν από τη σχετική στιγμή στην οποία υπάρχουν τα μέρη της σαν εξωτερικά) 157

Η στιγμή, στην οποία είναι τελειωμένη η Συμπαντική Ποιότητα, δε διαιρείται σε απειράριθμες και υπάρχει μια ελάχιστη στιγμή, στην οποία αυτή γίνεται ανέκαθεν και σαν έμμεση σε ευρύτερες στιγμές 272

Οι δυνατότητες υπάρχουν πάντοτε, και μέσα στα όρια της συνολικής στιγμής δεν μπορούν να μην πραγματοποιηθούν. 162

Η προτεραιότητα και ευρύτερα η πιθανότητα πραγματοποίησης είναι μια από τις ειδικότερες συνέπειες της Συμπαντικής σταθερότητας, της προϋπάρχουσας αμεσότητας και των χρονικών ορίων μέσα στα οποία γίνονται τα πράγματα σαν έμμεσα, όπως είναι ευρύτερα η ύπαρξη των κοινών στοιχείων. 163

Αν η πραγματικότητα δεν είχε γίνει ανέκαθεν ή σε προηγούμενες στιγμές, πριν από τη στιγμή που ακόμα γίνεται ως προς εμάς, τότε δε θα υπήρχε χώρος. 169-170 και 273

Ο χώρος είναι η εκ των προτέρων πραγματοποίηση με όλους τους δυνατούς τρόπους όλων εκείνων, που μπορούν να γίνονται σχετικά εκ των υστέρων με τους φορείς της εμμεσότητας και υπάρχει σαν ενέργεια για τη δυνατότητα όσων γίνονται διαμέσου των τελευταίων. 171

Η επίδραση του χώρου στην ποιότητα των πραγμάτων γίνεται σε στιγμή μικρότερη της ελάχιστης, δηλαδή με άμεσο τρόπο και ταυτόχρονα σε όλους

τους φορείς (της ύλης) 171

κάθε αρχή μέσα στο χώρο γίνεται σχετικά εκ των υστέρων με τους φορείς της εμμεσότητας και η αρχή της ύπαρξης αυτών των φορέων βρίσκεται εκτός χώρου, δηλαδή είναι άμεση και γίνεται σε απόσταση μικρότερη της ελάχιστης από το Σύμπαν των υπόλοιπων υποστιγμών, το οποίο σχετικά δεν υπάρχει.

172

Η δυνατότητα της διεύθυνσης είναι η δυνατότητα, για ν' αλληλεπιδράσουν πολλά στοιχεία σε μια κοινή στιγμή ή με τον πιο άμεσο τρόπο. Υπάρχει σα χώρος, γιατί αυτός είναι εκ των προτέρων η άμεση ύπαρξη και αλληλεπίδραση των πραγμάτων με όλους τους δυνατούς τρόπους μέσα στα όρια μιας μέγιστης κοινής στιγμής. 173

Δεν είναι τα έμμεσα πράγματα που καθορίζουν την ποιότητα ή τη μορφή του χώρου. Ο χώρος σαν τελειωμένο χρονικό όριο του Σύμπαντος καθορίζει όσα είναι δυνατό να γίνουν και να υπάρξουν σχετικά εκ των υστέρων ή έμμεσα διαμέσου των τρόπων της ελάχιστης στιγμής, που είναι τα υλικά στοιχεία.

173-174

Η απόσταση στο χώρο είναι απόσταση στο χρόνο και αντιστρόφως. 174

Ο χρόνος, στον οποίο αλληλεπιδρούν εκ των υστέρων τους οι φορείς εμμεσότητας ή τα έμμεσα πράγματα, είναι ο εξωτερικός, σχετικός και δυνατός χρόνος, δηλ. η απόσταση. 174

Από τη διάρκεια στους τρόπους με τους οποίους αλληλεπιδρούν και από τη

διαφορά αυτού του χρόνου προέρχονται οι διάφοροι τρόποι απόστασης (ή έμμεσης αλληλεπίδρασης) και τα κενά τους, που ειδικότερα ονομάζονται σχήμα, συνοχή, σκληρότητα, όγκος, ελαστικότητα κ.λπ. 175*

Ένα πράγμα μετακινείται στο χώρο, γιατί επηρεάζεται χωρίς να μετακινούνται τα μέρη του, το ένα σε σχέση με το άλλο και γενικότερα, γιατί δεν αποσταθεροποιούνται οι τρόποι με τους οποίους αλληλοεπηρεάζονται και είναι τα στοιχεία του. 176

Η μετακίνηση ή η ακινησία μέσα στο χώρο είναι σχετική σε σχέση με τις άλλες έμμεσες ποιότητες πραγμάτων, όπως είναι με σχέσεις οι ίδιες οι ποιότητες των πραγμάτων (...) Τα πράγματα σαν έμμεσα, ανεξαρτήτως από τη σχέση τους με τα άλλα μέσα στο χώρο και από τους τρόπους με τους οποίους συνδέονται πιο έμμεσα, αυτά τα ίδια είναι εξαρχής τρόποι αλλαγής, μετακίνησης και απόστασης στο χώρο 178

Οι ποιότητες των πραγμάτων είναι έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις. Για να υπάρχουν, πρέπει τα μέρη τους να μην αλληλεπιδρούν με τον πιο άμεσο τρόπο, αλλά να συνδέονται με διάφορους τρόπους και χρόνους' διαφορετικά θα ήταν χωρίς μέρη και ποιότητα 178

Η αλληλεπίδραση ανάμεσα στα έμμεσα πράγματα μέσα στο χώρο δεν μπορεί να γίνεται με πιο άμεσο τρόπο από ένα όριο (ούτε με περισσότερη ενέργεια), γιατί τα ίδια τα πράγματα είναι τρόποι αλληλεπίδρασης 179 και 274

Τα πράγματα επιδρούν με τρόπους που δεν προσδιορίζονται μόνο εκ των υστέρων ή έμμεσα από τις επιδράσεις των άλλων πραγμάτων, αλλά και πριν από εκείνες τις επιδράσεις, δηλαδή γιατί είναι ποιοτικά και αυτά τα ίδια αποτελούν μια άμεση-εσωτερική δραστηριότητα 202

Ο χώρος είναι η ενέργεια στο σύνολο του χρόνου, είναι η τελειωμένη και ταυτόχρονη ενέργεια που αντιστοιχεί στο τελειωμένο χρονικό όριο του Σύμπαντος, ενώ σχετικά αποτελεί τη δυνατότητα της εμμεσότητας, δηλαδή τη σχετική αρχή του χρόνου και του ταυτόχρονου εκ των υστέρων. 180

Απεριόριστη ευθεία μετακίνησης θα ήταν απεριόριστη απόσταση, χώρος και ενέργεια. 180

η σχετική αρχή της υλικής πραγματικότητας και του χρόνου γίνεται από την ταυτόχρονη ενέργεια του χώρου 180

Η ύπαρξη κοινής ενέργειας και η ταύτισή της με το χρόνο μας επιτρέπει να περιγράψουμε και να εξηγήσουμε με απλούς όρους τις γενικές διαφορές των πραγμάτων, που προέρχονται από ποσοτικές, δηλ. χρονικές σχέσεις και την ουσιώδη άμεση σχέση τους. 181

Μεταφορά ή ροή ενέργειας σημαίνει ελάττωση της ταυτόχρονης χωροενέργειας και αντιστάθμισή της. Ο τρόπος, με τον οποίο γίνεται αυτή η αντιστάθμιση και η μεταφορά, είναι πάντοτε ο ίδιος, είναι ο πιο άμεσος τρόπος, με τον οποίο ο χώρος είναι ταυτόχρονα σαν σταθερή - τελειωμένη ενέργεια. Γι' αυτό δεν μπορεί να μεταφέρεται (να ελαττώνεται και ν' αντισταθμίζεται) περισσότερη ενέργεια στο όριο μιας σταθερής στιγμής. 182

Σε καμιά χρονική στιγμή δε λείπει ο χώρος και η υλική πραγματικότητα, η οποία αναλογεί σε στιγμές ελάττωσης της ενεργειάς του. Το ίδιο, η έλλειψη στην ενέργεια του χώρου δεν άρχισε σε κάποια χρονική στιγμή και ποτέ δεν αντισταθμίζεται στο σύνολό της 183

Επειδή η ενέργεια δεν μπορεί να μεταφερθεί πιο άμεσα από ένα όριο, γι' αυτό και η ελάττωση δεν μπορεί να συνεχίζεται απεριόριστα στην ίδια στιγμή. 183

Αν συνεχιζόταν απεριόριστα στην αυτή στιγμή, τότε αυτό θα σήμαινε - εκτός από μεταφορά χωρίς όριο στον πιο άμεσο τρόπο - απεριόριστη ελάττωση και έλλειψη της δυνατότητας να διατηρηθεί η ενέργεια. Η ελάττωση θα ήταν σταθερή όχι σχετική και έμμεση. 183

Οι αρχικές ελαττώσεις στην ενέργεια του χώρου, δηλ. οι αρχικές χρονικές στιγμές ροής του συνολικού χρόνου, είναι οι κοινοί τρόποι αλληλοεπηρεασμού των έμμεσων πραγμάτων (τα οποία γίνονται σαν ευρύτερες χρονικές στιγμές και σαν μεγαλύτερες ελαττώσεις της ενέργειας), οι οποίοι ονομάζονται ακτινοβολίες και γίνονται έμμεσα αισθητοί σαν θερμότητα, φως και ήχος. 183-184

Τώρα, μπορούμε να πούμε με άλλους όρους ότι η ποσότητα των υλικών φορέων και η ευρύτερη έμμεση πραγματικότητα υπάρχουν, γιατί η ελάττωση της ενέργειας δε συνεχίζεται απεριόριστα για την ίδια στιγμή (δεν είναι ελάττωση της συνολικής ενέργειας). 184

Η ύπαρξη και η εξέλιξη της εξωτερικής πραγματικότητας, η δημιουργία και η διαμόρφωση των φορέων έμμεσότητας σε ευρύτερες ποιότητες (και στιγμές) και η δημιουργία πιο άμεσων σχέσεων εκ των υστέρων προϋποθέτουν να γίνεται αλληλεπίδραση στην ουσία με λιγότερο άμεσο τρόπο. Δηλαδή διακοπή της αμεσότητας, επιβράδυνση, ελάττωση της ταχύτητας, της συχνότητας και της ενέργειας. 185

Ο πιο άμεσος τρόπος μεταφοράς ενέργειας δεν είναι απλώς το όριο, το οποίο δεν μπορεί να υπερβεί ένα σταθερό πράγμα εκ των υστέρων. Είναι το όριο

χρόνου κάτω από το οποίο η αμεσότητα και η σταθερότητα του Σύμπαντος διακόπτεται και παρουσιάζεται σαν εξωτερική - έμμεση ενέργεια ή σαν υλική αλληλεπίδραση. Η αλληλεπίδραση των υλικών φορέων, η διασύνδεσή τους και η έμμεσή τους προϋποθέτουν να μην αλληλεπιδρούν με τον πιο άμεσο τρόπο και αντιθέτως ν' αλληλεπιδρούν μετά από μεγαλύτερες χρονικές στιγμές και με λιγότερη ενέργεια. Οι υλικές αλληλεπιδράσεις και η έμμεση σύνθετη πραγματικότητα υπάρχουν και είναι σχετικά μια απώλεια χρόνου και ενέργειας από την ταυτόχρονη συνολική, που αποτελεί ο χώρος. 185

Ο χώρος είναι η ενέργεια στο σύνολο του χρόνου και στον ελάχιστο χρόνο αναλογεί μια ελάχιστη ενέργεια και μια ελάχιστη απόσταση... 186

Τα υλικά πράγματα συνδέονται με την ταυτόχρονη χωροενέργεια (σαν στιγμές της μεταφοράς της) με τον ίδιο πιο άμεσο τρόπο. Αυτή η «ουδετερότητα» του χώρου, η χρονική ισότητα στην αλληλεπίδρασή του με τα έμμεσα πράγματα «αντανακλάται» και φαίνεται από την καμπυλότητα που προσδίδει στην αλληλεπίδραση και στην απόστασή τους. Δηλαδή από τον εσαναγκασμό τους ν' αλληλεπιδρούν με πιο άμεσους τρόπους και με πολλούς τρόπους στην ίδια στιγμή (και όχι μόνο έμμεσα, «εν σειρά»). Έτσι, η χρονική αμεσότητά του, η έλλειψη χρονικής απόστασης-διαφοράς που αποτελεί το Σύμπαν ως προς τα πράγματα των υποστιγμών του, η ταυτόχρονη κοινή ενέργειά του και η ενότητα που τους επιβάλλει σαν κοινή ουσία τους είναι αυτό, το οποίο με εμπειρικούς όρους ονομάστηκε βαρύτητα. 186

Βαρύτητα ή ελκτικότητα είναι η ταυτόχρονη επίδραση του συνολικού χώρου στις έμμεσες αλληλεπιδράσεις, η προηγούμενη αμεσότητα στις σχετικά έμμεσες και μεγαλύτερες χρονικές αλληλεπιδράσεις. Η υλική φύση υπάρχει και γίνεται με την αρχή των χαμηλών ταχυτήτων, των μεγάλων χρονικών ορίων στις αλληλεπιδράσεις. Ενώ το τελειωμένο Σύμπαν είναι ταυτοχρόνως... 186-187

Το μεγάλο λάθος στην εξέλιξη της φυσικής επιστήμης αναφάνεται

καθαρότερα από ποτέ προς το τέλος του εικοστού αιώνα και διατυπώνεται πολύ απλά: προσπαθεί να εξηγήσει και να δημιουργήσει θεωρητικά τα ουσιώδη γνωρίσματα του Σύμπαντος και αυτό το ίδιο από το καθαρό μηδέν. Ενώ αντιθέτως θα έπρεπε να αρχίσουν από το τελειωμένο σύνολο, από το κοινό προϋπάρχον, από τον τελειωμένο χρόνο, για να εξηγήσουν πώς δημιουργούνται εκείνα και τα ίδια τα πράγματα στα μέρη από το σχετικό μηδέν. Το δικό μας μεγάλο ζήτημα είναι το αντίστροφο. Πώς από την αρχική ενότητα και αμεσότητα δημιουργείται και διατηρείται σχετικά η εμμεσότητα και η πολλαπλότητα. Η λιγόλογη απάντηση είναι, ότι η ταυτόχρονη και η ετερόχρονη ύπαρξη είναι σχετικές έννοιες. Αυτό που λέμε "οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος". 187

Δεν υπάρχει χρόνος, Σύμπαν και χώρος χωρίς την ύλη, δηλαδή ένα Σύμπαν μόνο άμεσα, χωρίς ποιότητα, με άλλα λόγια μια συνολική στιγμή χωρίς τις μικρότερες στιγμές, όπως δεν υπάρχουν πρωταρχικά στοιχεία που συνθέτουν εξωτερικά όλο το Σύμπαν. Γι' αυτό με την εμπειρική ορολογία το Σύμπαν είναι η συνολική ενέργεια, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχει έλλειψη ενέργειας. Ακριβώς αυτή η σχετική έλλειψή της είναι που ορίζει το νόημά της και την κάνει ταυτόσημη με το χρόνο, δηλαδή με την αλλαγή και την επίδραση. Η συνολική ενέργεια είναι ο χώρος και αντισταθμίζει τις ελλείψεις της, που είναι ο υλικός κόσμος. 188

οι διαφορές της ουσίας, η ύλη είναι στιγμές μεταφοράς ενέργειας, στιγμές που αρχίζει και τελειώνει η ροή της, δηλαδή στιγμές ελάττωσης και αντιστάθμισης. 188

Η συνολική και ταυτόχρονη ενέργεια που αναλογεί στο χώρο είναι σταθερή και περιορισμένη, ενώ σε καμιά χρονική στιγμή δε λείπει η υλική πραγματικότητα, που αναλογεί σε μικρότερες στιγμές ελάττωσής της. Γι' αυτό και η επίδραση της συνολικής ταυτόχρονης ενέργειας του χώρου είναι περιορισμένης δυνατότητας και σταθερή και δεν μπορεί ν' αντισταθμίσει ή να εξουδετερώσει το σύνολο της υλικής πραγματικότητας. Όπως η αμεσότητα και η ενότητα του Σύμπαντος δεν είναι απεριόριστη και χωρίς τις σχετικές διαφορές, το ίδιο η παγκόσμια έλξη-ενότητα δεν είναι απεριόριστη και δεν έχει νόημα χωρίς τα όρια και τις ελλείψεις της. Απεριόριστη έλξη ή ενότητα θα σήμαινε έλλειψη της εμμεσότητας, έλλειψη χρονικής διαφοράς και απόστασης,

έλλειψη ενεργειακής ροής, δηλαδή μόνο αμεσότητα, συνολικό χρόνο χωρίς μικρότερες στιγμές. 189

Τα πράγματα διατηρούνται συνδεδεμένα και ενωμένα, όχι γιατί υπάρχουν αντίθετες δράσεις προς τη βαρύτητα (ή μέσα στην ταυτόχρονη ενέργεια) αλλά γιατί η τελευταία δεν είναι μια απεριόριστη δράση, δηλ. όλη η ενέργεια μέσα σε μια ελάχιστη στιγμή και τα όριά της δημιουργούν τις αποστάσεις και την αλληλενέργεια σαν ελλείψεις της ελκτικής ροής και σαν αποσυγκεντρώσεις της 190

Ο χώρος είναι το τελειωμένο χρονικό όριο, στο οποίο είναι το Σύμπαν ταυτοχρόνως ως προς τα υλικά-έμμεσα πράγματα. Η κοινή ενέργειά του υπάρχει σαν μια ροή προς εκείνα, την οποία αντιλαμβανόμαστε σαν βαρύτητα ή σαν έλξη ανάμεσά τους. 190

*Επειδή όλα τα πράγματα και οι ίδιοι οι υλικοί φορείς, με τους οποίους εκείνα γίνονται, είναι τρόποι αλληλεπίδρασης και στιγμές μιας συνολικής ενέργειας, δε διαφέρουν στην ουσία και υπάρχουν το ίδιο άμεσα και ταυτόχρονα..Γι' αυτό, η χωρική ενέργεια τα επηρεάζει όλα, * ανεξαρτήτως της ποιότητάς τους (ή του τρόπου και του χρόνου που υπάρχουν σαν έμμεσα) και ανεξαρτήτως της εξωτερικής απόστασής τους. 190*

Όταν οι έμμεσες αλληλεπιδράσεις γίνονται με πιο άμεσους τρόπους, τότε οι υλικοί φορείς συνδέονται σε μικρότερες αποστάσεις, σε περισσότερες διευθύνσεις, συγκεντρώνονται σε μικρότερο χώρο. 191

Όταν η ενεργειακή ροή του χώρου προς ένα σύνολο υλικών φορέων γίνεται περισσότερη, τότε περιορίζεται περισσότερο ο χρόνος και ο χώρος, στον οποίο γίνονται οι έμμεσες αλληλεπιδράσεις και τόσο περισσότερο περιορίζονται οι δυνατοί τρόποι έμμεσης αλληλεπίδρασης. 191

Εκμηδένιση της απόστασης σημαίνει έλλειψη χρονικής διαφοράς και αλληλεπίδρασης 193-194

Η ενέργεια ρέει με ελάχιστες ποσότητες και ασυνεχώς, γιατί σαν ποσότητα στο σύνολό της υπάρχει ταυτόχρονα, και η σχετική αρχή του χρόνου είναι σχετική αρχή της ελάττωσης και της έμμεσης ενέργειας (της ενέργειας εκ των υστέρων, μέσα στο χώρο σαν εξωτερική). Δεν μπορεί να ρεύσει περισσότερη ή να ελαττωθεί περισσότερη στην ίδια στιγμή... 196

Η μέγιστη απόσταση είναι κοινή για όλα. Κανένα μέρος του χώρου δεν είναι όριο κοινής συγκέντρωσης, κοινό όριο τέλους ή αρχής. Έτσι, η συγκέντρωση δεν είναι γύρω από ένα κοινό κέντρο ούτε προς μια κοινή διεύθυνση και μεταβάλλεται αδιάπαυστα, αλλά η μέγιστη απόσταση παραμένει πάντοτε η ίδια. 198

Η αιτία της συγκέντρωσης των υλικών ποσοτήτων είναι η ροή προς αντιστάθμιση των ελαττώσεων. Συγκέντρωση της ύλης στο χώρο σημαίνει αλληλενέργεια με πιο άμεσους τρόπους σε μικρότερο χρόνο και επομένως περισσότερη ελάττωση της ενέργειας στην αυτή στιγμή και ροή περισσότερης ενέργειας. Η ελκτική ροή περιορίζει το χώρο και το χρόνο, στον οποίο αλληλεπιδρούν τα απλούστερα στοιχεία και προβάλλει αντίσταση στη μετακίνησή τους σαν σύνολο. 198

Η αιτία της συγκέντρωσης της ύλης είναι η ίδια που την περιορίζει. 198

Οι φορείς της έμμεσης αλληλεπίδρασης και διαμόρφωσης των πραγμάτων, η λεγόμενη ύλη, είναι τα πράγματα με τους λιγότερους ταυτόστιγμους τρόπους αλληλοεπηρεασμού. Δηλαδή είναι μια σχετική έλλειψη ποιότητας και πραγματικότητας μέσα στο σύνολο της πραγματικότητας και δεν μπορούν ν'

αλληλοεπηρεάζονται με πολλά διαφορετικά πράγματα στην ίδια στιγμή (ή με πολλούς τρόπους στην ίδια στιγμή) 203-204

Τα κοινά αρχικά μέρη των πραγμάτων υπάρχουν, γιατί η κοινή ουσία επαναπροσδιορίζεται σχετικά μέσα στο χρόνο και στο χώρο, ενώ αυτή έχει γίνει ανέκαθεν και είναι έξω από το χρόνο και το χώρο. 207

Αν τα πράγματα ήταν επακριβώς τα ίδια το ένα με το άλλο, τότε θα είχαν επακριβώς τις ίδιες δυνατότητες και τους ίδιους τρόπους αλληλεπίδρασης στην ίδια στιγμή, όπως και αντιστρόφως 208

Για να συνεχίζει ένα πράγμα να υπάρχει ή για να είναι άμεσα με τους ίδιους τρόπους, πρέπει οι αλληλοεπηρεασμοί του με τα άλλα πράγματα να είναι τέτοιοι, που δε θα τους αποσταθεροποιούν την ποιότητα και συνεπώς πρέπει εκείνα τα άλλα να μην είναι τελείως διαφορετικά από αυτό. 212

Για να μπορούν να υπάρξουν στο μέλλον πράγματα, τα οποία θα έχουν κοινά στοιχεία μ' εκείνα που υπήρξαν στο παρελθόν (της ίδιας συνολικής πραγματικότητας), πρέπει να γίνονται από τα προηγούμενά τους και να διατηρούνται σε όλες αυτές τις στιγμές (από το παρελθόν ως το μέλλον) μερικά ίδια πράγματα και να επηρεάζονται με μερικούς κοινούς τρόπους. Από την εμπειρία διαπιστώνουμε ότι αυτά είναι οι αστέρες, οι γαλαξίες, οι πλανήτες, οι φυσικοί δορυφόροι, οι κομήτες, η ατμόσφαιρα, σε τελική ανάλυση ο χώρος και η απλή ύλη. 212

Αυτό, το οποίο δεν είναι σταθερό, όχι μόνο δεν έχει ποιότητα αλλά δεν είναι και τίποτε, γιατί δεν είναι σε καμιά στιγμή και με καμιά σταθερή σχέση με ένα άλλο πράγμα και συνεπώς δεν μπορεί ούτε να δημιουργήσει σταθερές σχέσεις και να διαμορφωθεί. 214

Η ύπαρξη των κοινών και των σταθερών στοιχείων στην πραγματικότητα, αυτή από μόνη της προδίδει ότι όλα συνδέονται με μια κοινή αιτία-ουσία, ότι υπάρχουν σε μερικές μικρότερες στιγμές ταυτοχρόνως με μια ευρύτερη, στα όρια της οποίας αποτελούν ανέκαθεν ένα σταθερό σύνολο και ότι σαν μέρη ενός τελειωμένου Χρόνου σχετίζονται πάντοτε, ανεξάρτητα από το πού και το πότε υπάρχουν. 214

Για τον ίδιο λόγο που τα πράγματα αλλάζουν και δεν αλλάζουν στο χρόνο, δεν είναι τα ίδια ούτε τελείως διαφορετικά στο χώρο. 215

Η ύπαρξη κοινού εξωτερικού χρόνου για πολλά πράγματα και αλλαγές και η ύπαρξη του χώρου, αυτά από μόνα τους δείχνουν την ανεπάρκεια της θεωρίας της περιορισμένης σχετικότητας, γιατί αν η σχετικότητα του χρόνου δεν ήταν και η ίδια σχετική, τότε η σταθερότητα και η συνέχεια θα ήταν ανεξήγητα και τυχαία φαινόμενα. 320

Η δυνατότητά τους να υπάρχουν, δηλαδή ν' αποτελούν σύνθετες ποιότητες, να συνδυάζονται και να διατηρούν σταθερούς τρόπους αλληλοεπηρεασμού, να είναι άμεσα (ή ταυτόχρονα) για τον εαυτό τους, ενώ έμμεσα (και ετερόχρονα) είναι μέρη μέσα στο χρόνο, προϋποθέτει τη σταθερότητα και την αμεσότητα του συνόλου. 241

Η αμεσότητα, η σταθερότητα και η ενότητα της Συμπαντικής Ποιότητας υπάρχει σχετικά έμμεσα και εξωτερικά μέσα στο χρόνο και όλα τα λεγόμενα πράγματα είναι μερικοί από τους τρόπους, με τους οποίους είναι μόνο άμεσα και ανέκαθεν το Κοινό Σύνολο. 242

Η άμεση αυτοεννόηση, ο ευρύτερος εσωτερικός κόσμος (στην ποιότητα και

στις δυνατότητές του) είναι σχετικά έμμεσα και ανάμεσα στα άλλα πράγματα, η συνολική ποιότητα των υλικών φορέων μαζί με τις αλληλεπιδράσεις τους (δηλαδή του συνολικού βιολογικού σώματος, του εσωτερικού, του εξωτερικού και του αντιληπτού) πάντοτε σε άμεση σχέση με το χώρο ή την κοινή ουσία.

246

Όταν μια έμβια ποιότητα επηρεάζεται με τρόπους που δεν την αποσταθεροποιούν (που συμφωνούν με αυτήν), τότε με αυτούς τους τρόπους ευαρεστείται και η έννοια για τον εαυτό της παραμένει βέβαιη και αυτοπροσδιορισμένη. Αντίθετα, όταν επηρεάζεται με τρόπους που την αποσταθεροποιούν (που διαφωνούν με αυτήν), τότε βιώνει μια αβεβαιότητα για τον εαυτό της και δυσαρεστείται. 250

Κάθε έμβιο μέρος έχει αισθητικότητα και αντιλήψεις των εξωτερικών του πραγμάτων και συμπεριφέρεται επηρεασμένο από εκείνες, γιατί η αισθητικότητα είναι ο επηρεασμός της άμεσης αυτοεννόησής του από τις έμμεσες-εξωτερικές επιδράσεις. 255

έχουμε απαντήσει σχετικά με αυτό το ζήτημα ότι η αισθητικότητα είναι στην ουσία η περιορισμένη - σε εξωτερικές επιδράσεις - διανοητικότητα και όχι το αντίθετό της 315

Οι εσωτερικές διαθέσεις είναι τρόποι επηρεασμού της σταθερότητας 256

Η ίδια αρχή και τέλος εναλλάσσονται απειράριθμες φορές, αλλά πάντοτε είναι η ίδια αρχή και το ίδιο τέλος για το ίδιο πράγμα, το οποίο είναι παρόν ανέκαθεν μέσα στα όρια της συμπαντικής στιγμής. 264

Οι ποιότητες των πραγμάτων είναι πάντοτε η ποιότητα της άμεσης κοινής πραγματικότητας, η οποία υπάρχει ανέκαθεν μέσα στα όρια μιας μέγιστης στιγμής, ενώ συνεχίζει να γίνεται σαν έμμεση σε σχετικά μικρότερες στιγμές. Στην ουσία, τίποτε δεν έχει αρχίσει να υπάρχει για πρώτη φορά και δεν παύει για τελευταία. 265

Αυτοί που θα ήμασταν και όσα θα κάναμε σε άλλο χρόνο και τόπο ή υπό διαφορετικούς όρους, είναι οι άλλοι. 266

Η ύλη είναι η πραγματικότητα με την πιο αφηρημένη ποιότητά της, είναι η σχετική πρώτη πραγματικότητα μέσα στο ποιοτικό σύνολό της και δεν υπάρχει χωρίς το σύνολο των πραγμάτων ή πριν από κάθε ποιότητα πραγμάτων. Η ύλη, χωρίς μια προηγούμενη ποιότητα πραγμάτων ή χωρίς μια προηγούμενη διαμόρφωσή της σε ποιότητες, θα ήταν για πάντα απλή ύλη και το κάθε στοιχείο της θα αλληλεπιδρούσε απροσδιόριστα, χωρίς χρονικά όρια και χωρίς καμιά σταθερή ιδιότητα ή προκαθορισμένο όριο τρόπων αντίδρασης. 292

η σχετική έμμεση εξέλιξη αντιστοιχεί και αποκαλύπτει την ανέκαθεν ποιοτική αμεσότητα, δηλαδή τη Συμπαντική Διάνοια. 294

Αν η πραγματικότητα σαν σύνολο δεν ήταν άμεσα από τον εαυτό της σαν ανεξάρτητη και αυτοκαθορισμένη ύπαρξη, τότε θα ήταν αδύνατη η σταθερότητα, η ενότητα και η ποιότητα μέσα στην υλο-εξωτερική δραστηριότητα και επομένως κάθε διανοητική εξέλιξη μέσα στο χρόνο. 388